



# EMELD FEL ARCODAT!



A Rákospalota MÁV-telepi  
Jézus Szíve Plébánia hírlevele

2024. advent

## „Csak vándorolunk az éjben” – advent és zárandoklat

Mi köti össze a zárandoklatot és az adventet, jelen újságszám két témáját? Mindkettő haladás, vándorlás egy vágyott hely felé, ahol nem csak az úticél, hanem maga az utazás is értékeket hordoz. Az egyiknél a szent hely az úticél, ahol kiléphetünk a mindennapokból, szembenézhetünk félelmeinkkel és reményeinkkel, a másiknál pedig az ünnep, ahol Krisztus születését ünnepeľjűk, és a találkozás lehetőségét Istennel. Az utazás maga a sötétségben indul, hajnali keléssel, rorátékkal, szűrke hétköznapokkal, befelé fordulással és Isten utáni vágyakozással, a lélek elcsendesítésével. Használjuk ki az utazást, az adventet, és így még fényesebben ragyogjon fel utunk végén az ünnep.

## Emmanuel, velűnk az Isten!

Milyen érdekes szemlélni ezt a szót: Emmanuel, vagyis velűnk az Isten. Az év minden napján így-űgy tesszűk a feladatainkat, megfeleľűnk mindenféle elvárásnak, közben néha eszűnkbe jut ez a gondolat, „Velűnk az Isten”.

Vágyjuk is, hogy így legyen. Sőt, néha talán túl természetesnek is gondoljuk ezt. Ugyanakkor a tapasztalásunk sokkal árnyaltabbá teszi ezt a kifejezést. A hétköznapjainkban valahogy kevésbé éljűk

meg Isten jelenlétét az életűnkben. Leginkább csak az elműnkkel gondolunk Rá, de lélekbűnk kevésbé érzékeljűk a jelenlétét. Éppen ezért lehet az, hogy olyan könnyen el tudunk távolodni tőle, és aztán csak sodródunk valamerre, esűnk a hitetlenség vagy épp a közűnyűsség csapdájába.

Az adventi és a karácsonyi idő épp ezért válhat különlegessé minden ember számára. Érzelmileg ilyenkor sokkal

nyitottabbak vagyunk a lelki történésekre. A téli hideg és sötét, a karácsony megragadó fényei teret adhatnak az elmélyedésre, érzelmi és lelki töltődésre, Isten tapasztalásokra. De ez, ahogy írtam, csak lehetőség. Könnyen válhat ugyanis ez a pár nap akár súlyos teherrel is. Felborulhat az értékrendünk, és sokkal inkább egy piaci szemléletű „karácsonyt” építünk fel magunk köré. Egy olyan karácsonyt, amiben Istennek már nem tudunk helyet szorítani a sok giccses, drága ajándék között. Alakíthatjuk úgy ezeket a napokat, hogy a végén már szinte szívesebben vágyunk vissza dolgozni, csak érjen véget a karácsonyi fejtelenség...

Éppen ezért minden évben elmondom a testvéreknek, hogy ne adjuk magunkat át a vásárlás mámorának, a csomagolópapírok csillogásának. Ne engedjük meg magunknak, hogy a különféle világi ragyogás megmérgezze számunkra ezt az

ünnepet. Ne engedjük meg annak az esélyét, hogy a súlyos és drága karácsonyi csomagok vagy épp a feszültséggel teli készület rátelepedjenek az ünnep valódi fényére, titkára.

Isten felbecsülhetetlen ajándékot készít számunkra, minden nap kapunk belőle valamit, és egyre közelebb kerülünk ahhoz, hogy átvegyük tőle ezt a különleges „csomagot”. A döntés ránk van bízva. Szeretnénk-e Isten titokzatos világát megismerni, a világtörténelem legnagyobb titkát szemlélni? Ha igen, akkor adjunk lehetőséget, teret és időt, hogy elmélyedhessünk Krisztus születéstörténetében, és egyre inkább tudjunk lélekben is örülni az örömhírek. Jézus Krisztus valóban az Isten Fia, és elszakíthatatlanul részévé szeretne válni az életünknek, hogy minél inkább felfakadhasson bennünk az Emmanuel örömhíre. A karácsony legszebb és legtökéletesebb ajándéka maga az Istengyermek.

*Imi atya*

## Vers a zarándokltról

Aki rohan, azt az idő szorítja,  
Aki zarándokol, azt az idő tágítja.  
Aki menekül, önmaga elől fut,  
Aki zarándokol, önmaga felé tart.  
Aki menetel, másokhoz igazodik,  
Aki zarándokol, saját ritmusára jár.  
Aki túrázik, teljesít.  
Aki zarándokol, teljessé lesz.

Aki kirándul, kikapcsolódik,  
Aki zarándokol, bekapcsolódik.  
Aki sétál, nézelődik,  
Aki zarándokol, befelé figyel.  
Aki bóklászik, céltalan,  
Aki zarándokol, célra talál.  
Aki zarándokol, úton van.  
Aki zarándokol, jó úton van.

(Ismeretlen szerző, az *El Camino* egyik állomásán olvasható ez a szöveg.)

## **Az egységtől a felnőttéig, a félelemtől a bizalomig - avagy gyermekeink sorsa Bakonybéli lelkigyakorlat, 2024. október**

Ha október, akkor Bakonybél, lelkigyakorlat. Istennek hála, így van ez már sokadik éve – Istennek hála, idén is megadatott. Október végén, csütörtöktől vasárnapig, bő három napon át élveztük a bakonybéli bencések vendégszeretetét. Változatlan ajándék minden évben, ahogy bekapcsolódhatunk a szerzetesek napi négy imaórájába, ahogy szombat este a vasárnap előesti hosszú kompletórium végén beleállítjuk égő gyertyáinkat a homokkal teli edénybe, ahogy Izsák atya minden este megáld minket, ahogy bennfentesként bóklászhatunk az arborétumban, ahogy rutinos törzsvendégként elfogyasztjuk az aktuális cappuccinot vagy forró csokit a kávézóban. Változatlan intenzitással hívnak minket a tó, a bakonyi dombok, a monostori csend.

Ugyanolyan és mégis más. Minden év. Idén először például nem bencés szerzetes tartotta a lelkigyakorlatunkat, hanem Fekete Ágnes, református lelkészasszony (többeknek ismerős volt a Kossuth Rádió református félórájából), illetve Orosz Andrea, obláta, vagyis olyan, a monostor lelki családjához tartozó világi segítő, aki hétköznapi hivatása szerint, de Szent Benedek regulája alapján él. A témaötletet Nagy Peti hozta: gyermekeink és rokonaink sorsa, a velük kapcsolatos gondok, problémák megélése. Husbavágó mindannyiunknak, ez már a bemutatkozó körben kiderült. Idén is rengeteg színes és fekete-fehér képből kellett kiválasztanunk azt, amelyik megszólított bennünket, majd a képeken keresztül elmondani, hogy is érkezünk meg, mi is van bennünk. Többen beszéltek a gyerekeikkel, házastársukkal kapcsolatos gyötrő fájdalomokról, elakadásokról, nehézségekről.

Ezután következett a lelkiGYAKORLAT. Idén egyértelműen, a szó szoros értelmében gyakorlat volt, hiszen kevés közös megbeszélés, viszont sok-sok egységnyi egyéni elmélkedés, szemlélődés során jártuk körbe a témánkat. Sokat énekeltünk is.

Első teljes napunkon hatszor félórát csendben lenni, adott ikont és/vagy szöveget átél-mélni, szemlélni – határozottan kívül esett többek komfortzónáján. Nehéz, nagyon nehéz a jelen pillanatban megmaradni, nem hagyni, hogy a gondolataink, az álomosság elvigyenek bennünket, mindig visszatérni a szemlélődés áldott erejéhez.

Gyermekeink és rokonaink sorsa. Ezen a napon hat egységben, hat életszakaszt jelenített meg 1-1 ikon vagy festmény, 1-1 prózai rész, részben szentírási részekkel. Hogy is kezdődik életünk, gyermekeink élete? Az egység élményével, amelyben az Úristen vár bennünket, amelyben mi szülőkként várjuk a gyermekünket. Legmélyebb vágyainkat tölti be az Úristen és mi is szülőkként: épp olyanak szeretjük gyermekünket, amilyen, egyszeri és megismételhetetlen ajándéknak tartjuk – és tart bennünket az Úristen. Ám a fejlődés az elkülönülés, a szabadság élményének megtapasztalásáról is szól, az önállóság megélése pedig fájdalomkon, viharokon át vezet. Megengedni gyermekeinknek az elkülönülést, a saját utat, az önállóságot, sőt, a viharokat, mindig elérhető, szeretetet és bizalmat sugárzó kösziklaként jelen lenni, de nem beleszólni, nem ráerőszakolni,

kioktatni, megmondani, hanem a bensőségesség légkörét sugározni – ez az Úristen segítségével nélkül hogy is mehetne. Milyen csodálatos eljutnunk a felnőtté válásig gyermekeinkkel, amelyben ők is képessé válnak az élet továbbadásra, amelyben mi magunk is igen-t mondunk arra, hogy ők ezt tehessék – ehhez azonban el is kell búcsúznunk tőlük. Meg kell halnunk annak, hogy ők a mi kicsi gyerekeink, hogy olyanokká válnak, amilyeneknek mi szeretnénk volna őket. Küzdelmes út. Minden nap elimádkozhatjuk: „Lehetsz önmagad! Szeretem nézni, ahogy megtalálsz önmagad. Szeretlek és értékes vagy nekem! Nem kötlek bilincsbe, engedem, hogy eless néha! De nem élek helyetted, nem lépek helyetted!”

Félelmeinkből meg kell érkeznünk a bizalomba. Hogyan? Második teljes napunkon végigjártuk, megint csak a szó szoros értelmében, a félelem és aggodás imaösvényét. Ismét hat állomás, ezúttal akadályverseny, kincskeresés formájában, a hat állomás megkeresése az arborétumban és a monostorban. Félelmeink, gyermekeinkért való aggodalmaink bezárnak minket, ezért érdemes szó szerint felfelé tekintenünk, hogy megtapasztaljuk a tágasságot, a reményt és az ígéretet. Rá kell találnunk arra az ösbizalomra, amelyet az anyaméhben éreztünk – milyen jó ehhez egy kényelmes fotel, amelybe fizikailag is belekucorodhatunk az emeleti teremben a monostorban. Amikor jönnek a krízisek életünkben, rendkívül nehéz perspektívát váltani, megengedni, hogy máshonnan is nézhetjük ugyanazt – épp úgy, ahogy az arborétumban lévő barlang bejáratát már teljesen benőtte a növényzet, és csak ha körbejárjuk, fedezzük fel, hogy ott egy bejárat. Pedig, ha már nem fedik el aggodalmaink és félelmeink a 'bejárat'ot, azt is el tudjuk fogadni, hogy a bizalom kockázat. Ehhez hidas kártyákból választottunk, át kell mennünk a hídon a túlpartra a bizalomért. A bizalom szabadság. Mitől kell nekem szabadabbá válnom ahhoz, hogy fogadni tudjam a bizalmat? Hogy megérkezek a bizalomba. Folytonos éber figyelem, élő istenkapcsolat. Bakonybélben ez egyértelmű. És máshol? A hétköznapiakban?

A második nap csúcspontja a délutáni szentgyónás lehetősége és a párhuzamosan zajló templomi taizéi éneklés. Ez a kerete annak, hogy Andreától, az obláta-testvértől kapott eredeti izraeli tömjéndarabkáinkat elégezzük az izzó tűzben és megszabaduljunk félelmeinktől, aggodalmainktól, megtisztítva az Úristennek adjuk őket.

A vasárnapi szentmise után lezárjuk az idejé lelkigyakorlatot. Saját imádságokat írunk, amelyeket aztán véletlenszerűen kiosztunk egymásnak és hangosan felolvassuk. Mindegyik más és mindegyik gyönyörű. Nem is kell ennél több szó.

*Szilágyi Éva*

## **Ady Endre: Ki várni tud**

Tartsd magad,  
Sors, Élet és Idő szabad  
S ki várni érez, várni tud.

Várni tud,  
Kinek ön-énje nem hazug  
S nem hord össze hetet s havat.

Tartsd magad,  
Mert most az a leggazdagabb,  
Ki várni érez, várni tud.

## Tanulni a magányból, hordozni a keresztet, eljutni Krisztushoz Péliföldszentkeresztii zarándoklat, 2024. november

November 23-án körülbelül 40-en indultunk zarándoklatra Péliföldszentkeresztire. Erre a helyre költöztek a szalézi rend tagjai 1913-ban, amikor először jelentek meg Magyarországon. A rend alapítója, Bosco Szent János a tanításban, a szegény gyerekek fel-emelésében találta meg a küldetését. Az utcagyerekeket iskolákba, közösségekbe, oratóriumokba szervezte, megtanította nekik a helyes élet szabályait, megmutatta az Isten felé vezető utat, és szakmát adott a kezükbe. Pedagógiájának fontos része a közösen eltöltött szabadidő, a bizalom felépítése, a szabályszegés megelőzése a szabályok begyakorlásával, a helyes élet megtanulásával. A rendalapító példaképei olyan korábbi szentek voltak, mint Néri Szent Fülöp, aki a 16. századi Itáliában kezdte tanítani az utcagyerekeket, és Szalézi Szent Ferenc, aki pedig 1600 körül szép szóval, prédikációval igyekezett visszatéríteni a katolikus egyháztól elfordult protestánsokat, és emellett kézikönyvet írt az egyszerű emberek számára arról, hogy hogyan lehet igazán mély lelki életet élni (*Bevezetés a jámbor életbe*). Templomunkban az egyik üvegablak egy szalézi testvérnek állít emléket, Boldog Sándor Istvánnak, aki a világháború utáni egyházüldözés korában is foglalkozott a munkásfiatalok keresztény nevelésével, és életét adta a hitéért.

A péliföldszentkeresztii szalézi templomot Gábor testvér mutatta be nekünk. Felhívta a figyelmet a templomban levő sok keresztre és a bennük rejlő tanításra. A főoltáron lévő fakereszt Krisztus szenvedését és áldozatát mutatja meg a híveknek, a háttérét azonban csillogó aranyszínre festették, mintha az így elénk tároló reményre, a mennyország ragyogására irányítanák ezzel a tekintetünket. Ugyanígy a reménységet, a gyógyulás lehetőségét villantja fel a templomban őrzött ereklye, egy szálla Krisztus keresztjéből, amelyhez sok csodás gyógyulás is fűződik. A templom mögötti dombokon két imádságos útvonal található, az egyik a Kálvária, amely Krisztus keresztjéhez vezet el, a másik pedig az Öröm útja, vagy *Via Lucis* (Fény útja), melynek végén egy lourdes-i barlang és a Szentkútnak nevezett forrás várja az imádkozókat, gyógyulni vágyókat. A templom másik jellegzetes eleme az orgonakarzatot díszítő festett portrészorozat, amely régi szerzetesek és remeték, rendalapítók és regulaalkotók sorozatát mutatja fel: Illés prófétától és Keresztelő Szent Jánostól indulva Nagy Szent Vazul, Szent Ágoston, Szent Jeromos, Szent Benedek, Szent Brúnó, Szent Romuáld, Szent Domonkos és Szent Ferenc alakjai azt példázzák, hogy a remeteség, az imádsággal teli önként vállalt magány hogyan vezet el Istenhez. A szalézi testvér szerint a templomukba érkező, sokszor magányos és saját nehézségeiket, keresztjüket hordozó zarándokok itt reményt kapnak az Istennel való találkozásban.

Hasonló témát jártunk körül az Imi atya által vezetett lelkigyakorlatban is, ahol a tanítás után kisebb csoportokban beszélgettünk, majd megosztottuk egymással a tanulságokat. Karácsony felé közeledve mindenki az együttlétre, a családra gondol, éppen ezért érdemes odafigyelni a magányra is. Sokan élnek egyedül, de lehetünk nagy társaságban is magányosak, ha nem tudjuk kifejezni érzéseinket, gondolatainkat, nem tudunk kapcsolódni másokhoz. Szentírási szakaszokon keresztül hallottuk annak az ígértét, hogy

Isten megfogja a kezünket és védelmez minket; hogy nem szolgák vagyunk, hanem Jézus barátai, akik tudják, mit tervez velük az Isten, és saját szándékaik helyett el tudják fogadni Isten vezetését (Ján 15,15); és hogy bár néha értéktelennek tartjuk magunkat, mint a két fillérért kapható öt veréb, Isten azonban nem feledkezik meg rólunk, számon tartja minden hajszálunkat, ezért nem kell félnünk semmitől (Luk 12,6-7). Jézus földi élete rámutat arra, hogy Isten társként állhat mellettünk, hogy személyesen találkozhatunk vele, és így soha nem kell egyedül maradnunk a problémáinkkal. Ez lehet a karácsony igazi üzenete: Krisztus megszületett, ezért már nem vagyunk magányosak még akkor sem, ha éppen egyedül vagyunk.

A zarándoklat elején sötétben indultunk, de aztán kisütött a nap, eljutottunk egy remeteségbe, gondolkoztunk magányról, kereszthordozásról és reménységről, végigjárhatuk az Öröm vagy Fény útját, betekinthettünk a szalézi lelkiség elfogadó szeretetébe, közösen megnéztük a zsámbéki templomromot, és végig sokat beszélgettünk egymással, buszon és kávézóban, lelkigyakorlatos teremben, ebéd vagy séta közben. Utazásunk példázhatja így a sötétségből a fény felé tartó adventi időt is, amikor Jézus születése annak az ígérete, hogy Isten társként mellettünk áll és nem engedi el a kezünket.

*Novák Veronika*

## **Mácsik Bori: Szabad vagyok**

Szabad voltam akkor is,  
mikor lelkem szentélyében  
törtél-zúztál,  
mikor magadra álnok maszkot  
húztál,  
mikor engem fájdalommal ostorával  
vertél,  
mert a magad lelkével szembenézni  
nem, nem mertél.

Szabad vagyok, te is az lehetnél,  
ha látni akarnád a sebeket, amiket szereztél,  
ha nem törnéd azok szárnyát,  
kik önvalódat szeretnék,  
ha szíved áhított vágyát,  
az áldott szabadságot  
magadnak adnád.

## A Jézus Szíve Kórus idei fellépései

A MÁV-telepi Jézus Szíve Kórus idén is sok zenei szolgálattal tett tanúságot felkészültségéről és lelkiületéről. Mégis a legfontosabb október 26-a szombaton volt, amikor közösségünk volt lelkipásztorát és a kerület kiemelkedő egyházkarnagyát, Tóth Józsefet ünnepeltük. Az ünnepi szentmisét Kemenes Gábor atya mutatta be, beszédében a hálaadás fontosságára hívta fel a figyelmet. Sokan jöttek, akik egykor a Harmat Kórusban énekeltek, a Jézus Szíve Kórus pedig a Mária, Mária kezdetű motettával köszöntötte az ünnepeltet. A szentmise végén Varga László atya, váci székesegyházi karnagy, az OMCE központi igazgatója, mint kolléga, de egyúttal barát szólott Jóska bácsihoz. A nap szeretetvendégséggel zárult a Közösségi házban.

Kórusunk fontos ünnepe volt még a májusi Orgonák Éjszakája és a júniusi váci pap-szentelés, Jóska bácsi jubileumáról pedig hamarosan képek is érkeznek Facebook oldalunkra.

*Hegedüs Roland és a Jézus Szíve Kórus*

## Újraindul a Karitás

Örömmel osztjuk meg kedves olvasóinkkal, hogy a plébánia karitás közösség november hónapban sikeresen újraszerveződött. A vezetőválasztást követően becsatlakoztunk az Észak-Pesti Karitás régióhoz és felvettük a kapcsolatot a karitászközponttal is. Jelenleg tíz taggal vágtunk bele a karitás munkába, és reméljük, hogy ez a szám az idő előrehaladtával csak növekedni fog.

A kezdeti célkitűzéseink közül a legfontosabb a rászoruló testvéreink megkeresése, elérése, mivel első sorban a közösségünkhöz tartozókon szeretnénk segíteni. Ez a feladat bizonyul egyben a legnehezebbnek is, hiszen segítséget kérni sok esetben nehéz, lelkiileg megterhelő vagy éppen érezhetik úgyis a kedves testvérek, hogy a problémáik olyan természetűek, amelyek kívül állnak a karitásztevékenységen. Emiatt is szeretnénk ebben a rövid bemutatkozó írásunkban kitérni arra is, hogy milyen területeken szeretnénk munkánkat kifejtetni.

Ahogy a korábbiakban volt, most is nagyon fontosnak tartjuk, hogy adománygyűjtés útján élelmiszerral, ruhaadománnyal, ünnepek idején pedig ajándécsomaggal tudjunk segíteni az arra igényt tartó testvéreinken. A karitás jelenlegi keretei nem teszik azonban lehetővé a ruha és bútoradoomány begyűjtését és tartós tárolását, ezért ezeket célozottan és eseti jelleggel az azt igénylőknek tudjuk biztosítani. Így valósulhatott meg, hogy az elmúlt időszakban gyorssegélyként egy tűzvészben károsult családnak eseti jelleggel tudtunk bútorokat és ruhát biztosítani. Terveink között szerepel azonban évente kétszer gyűjtési akció megszervezése is, amikor fogadni tudjuk az ilyen típusú adományokat.

Fontos célkitűzés továbbá, hogy segítsük a beteg, idős testvéreinket. Ez a típusú gondoskodás minden esetben egyéni és személyre szabott, ezért nem is igyekszünk pontos meghatározást adni rá. Inkább arra bátorítjuk a kedves testvéreket, hogy ne féljenek bármilyen problémájukkal hozzánk fordulni. Szívesen vállalunk bevásárlást,

időszakos takarítást, kísérést, és nyújtunk kérés esetén lelki feltöltődést az arra rászorulóknak. A központi karitásztámogatása mellett lehetőség van gyógyszer-támogatás igénylésére is.

Bízunk benne, hogy felhívásunk sok emberhez eljut, és talán egy páran közülük kedvet is kapnak ahhoz, hogy állandó tagként vagy időszakosan segítőként részt vegyenek a karitásztámogatás életében.

Szeretnénk végezetül élni annak lehetőségével, hogy röviden hirdethessük karácsonyi gyűjtő akciónkat.

Várjuk rászoruló testvéreink jelentkezését ételadományra és karácsonyi ajándékcsomagra. A templom bejáratánál kihelyezett gyűjtőládánál egy igénylőlap kitöltésével akár névtelenül is lehet igényelni. Ez esetben kérjük az átvétel miatt egy kapcsolattartásra alkalmas elérhetőséget megadni. Jelentkezni továbbá email-en és telefonon, valamint személyesen bármely karitásztágnál van lehetőség.

Várjuk azon testvérek segítségét is, akik ajánlásukkal tudnak minket összekötni a rászorulókkal.

Az időközben megjelenő felhívásokról a karitászcsoportunk facebook csoportjába való csatlakozással tudnak első kézből tájékozódni (**MÁV Telepi Jézus Szíve Katolikus Karitásztámogatás Csoport**), valamint minden hirdetésünk megjelenik a templom hirdető plakátján és a plébánia facebook oldalán is.

Létrehoztunk egy

minden hétköznap 9-12 óráig hívható karitászvonalat: **06/30-542-82-39**,

valamint email címünkön is elérhetőek vagyunk: **karitasz.mavtelep@gmail.com**.

Bármely kérés, kérdés esetén állunk rendelkezésre.

Áldott adventi készülődést kívánunk!

*MÁV-telepi Jézus Szíve Plébánia Karitásztámogatás Csoportja*

## **Egyházi hozzájárulás**

A hívek *állandó befizetései* teszik lehetővé a templom és a plébániaépület fenntartását, a szükséges karbantartásokat és felújításokat, a hitoktatás és a közösség működésének fenntartását, a plébániai munkatársak fizetését, a plébánia kulturális, egyházzenei programjait. Ennek befizetése minden jövedelemmel rendelkező felnőtt lelkiismereti kötelessége. Összegére a Magyar Püspöki Konferencia iránymutatása az éves nettó jövedelem 1%-át javasolja kereső személyenként. Az egyénileg kiszámított összeg az év során bármikor befizethető:

- átutalással: Rákospalota MÁV-telepi Jézus Szíve Plébánia – 10700024-73799713-51100005 (CIB Bank). Kérem a befizető nevét és címét megadni, illetve megjegyzésként beírni: „Egyházi hozzájárulás”.

- az irodában ügyfélfogadási időben, illetve a sekrestyében a szentmisék után.



## 121. zsoltár – Zarándokének

Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem?  
Segítségem az ÚRtól jön, aki az eget és a földet alkotta.  
Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék, nem szunnyad őriződ.  
Bizony nem szunnyad, nem alszik Izráel őrizője!  
Az ÚR a te őriződ, az ÚR a te oltalmad jobb kezed felől.  
Nem árt neked nappal a nap, sem éjjel a hold.  
Az ÚR megőrizz téged minden bajtól, megőrzi életedet.  
Megőrizz az ÚR jártodban-keltedben, most és mindenkor.

### Elkészült az orgona díszsípok felújítása

A 2016-os templomtűz utáni helyreállítási munkálatok során mindent sikerült elég gyorsan megvalósítani, kivételt képezett ez alól a karzaton elhelyezkedő díszsíp rendszer. A neve is utal arra, hogy ennek nem zenei funkciója volt, hanem a karzatnak, így templomunknak különleges, szép díszítő eleme ez a sárgaréz ötvözetből készült, orgonasípokot ábrázoló fal.

Az idei évben sikerült megfelelő vállalkozót találnunk, így október elejére elkészült és a helyére került templomunknak ez a látványos, csillogó, fényes eleme.

A felújítás költségeihez nagyban hozzájárult a hívek adománya, hiszen mintegy négy-százezer forint jött össze a szeptember végéig tartó gyűjtés során, köszönet érte. Nagyon sokat köszönhetünk *Temesfalvi József testvérünknek* is, aki újjáépítette a leégett faszerkezetet, csak az anyagköltséget fogadta el, és a teljes munkadíjat a felújítás támogatására ajánlotta fel.

Néha, a vasárnapi misék után, mielőtt hazaindulnánk, tekintsünk fel a karzatra, és értékeljük, hogy mennyire megszépült! Számomra úgy tűnik, mintha az orgona hangja is derűsebben szólna ebben a megújult, szép környezetben.

*Gergő Lajos*

### Adventi misszó felhívás

**December 14-e délelőttjén 9:00-tól 12:00-ig** missziót tervezünk a **Piacz térre**. Résztvevők, szervezők **jelentkezését várjuk** a sekrestyében.

Mire lenne szükség: *sok-sok süteményre, pogácsára, tanúságtételre, vers/mese mondásra, olyan hívőkre, akik készek arra, hogy beszélgessenek kicsit az arra járókkal és meghívják őket templomunkba.*

## Szabó T. Anna – Dragomán György: Tükör és kés

Rendületlenül várni az Angyalt. Erről szóltak a gyerekkori karácsonyok Erdélyben. Nem mondták el nekem, milyen lehet, így egy nagyon-nagyon magas, világlóan fehér lényt képzeltem el – nem is a karácsonyfa vagy az ajándék volt a lényeg, hanem az, hogy ő jön, és hogy ott áll a szobában. Ma is látom szinte az angyalt, szárnyas orvosra hasonlít, némán és láthatatlanul figyel, mint aki már felállította rólunk a diagnózist. Nem is lepődtem tehát meg, amikor pár évvel ezelőtt az egyik kisfiunk visszafordult a tervezett angyal-lesről azzal, hogy „En kicsit félek az Angyaltól”. Aki mindent tud rólunk, az bizony ijesztő is – vagy mégis magunktól ijedünk meg? Hogy mennyi jóság és gonoszság lehet bennünk?

Az Angyal nem a bájosan ártatlan Kisjézus, hanem fényes tükör, amiben a vágyainkat és a félelmeinket látjuk. Én nem is mertem tőle többet kérni, mint ami szükséges volt: síkesztyűt, könyvet, legfeljebb babát. A nyugati játékokat elképzelni sem tudtuk – hiába lapoztam végig egy vendégségben a ki tudja honnan szerzett, régi és vaskos Otto-katalógust, azt egészen biztosan tudtam, hogy az ott látott játékokat még az Angyal se tudja megszerezni. El se tudtam képzelni, hogy valaki ezeket tényleg csak úgy megkaphatja, úgyhogy nem is igazán vágytam rájuk – egyszerűen csak jó volt nézni őket, és kész. Egyetlenegyszer kísértettem meg a lehetetlent.

Igaz, nem katalógusban láttam meg, amire vágytam, hanem a barátnőmnél: kaptak ugyanis egy úgy húszcentis, cserépbe való műkarácsonyfát, tele ragyogó és egészen aprócska üvegdíszekkel.

Ezt iszonyatosan megkívántam, hiszen nyilvánvaló volt, hogy ez bizony létező, megfogható, elérhető tárgy, úgyhogy hamar írtam is ez ügyben az Angyálnak.

Nem is tudtam másra gondolni, csakis erre. És eljött a szenteste – és persze nem kaptam meg a minikarácsonyfát. Ma már tudom, hogy mennyire lehetetlen volt ez a kérésem is, de akkor rettenetesen megviselt ez az árulás. Akkorát csalódtam, hogy már semmit sem segített, hogy a következő évben kaptam egy – bizonyára iszonyú nehézségek árán beszerzett – műfenyőt. Nem is az, hogy méternyi magas volt, ronda poliészter és darabokból kellett összetákolni – nem. Akkorra már elmúlt belőlem a vágy, és nem hittem már a csodában.

Egy karácsonyfa miatt buktam le az Angyal előtt: kiderült, hogy sem a hitem nem sziklaerős, sem pedig a csodára nem vagyok méltó.

1987 karácsonyát már Magyarországon ünnepeltük, átmenetileg a nagybátyáméknál elszállásolva.

Tizenöt évesen már rég nem hittem az Angyaltban – mégis én lettem az angyal. Szárnyat és fehér ruhát tákoltam össze magamnak, és a hosszú lépcső aljáról, a kapuból integettem rajongó ámulattal figyelő, pár éves unokatestvéreimnek. Szívdobogtatóan, szédületesen, szikrázóan izgalmas volt nagynek és jónak lenni, csodának, akiben hisznek. Nem csalás és ámítás volt, nem árulás, még csak nem is hatalom az ártatlan szívek felett – öröm volt, megtiszteltetés. Azt éreztem, hogy én most valaminek a képviselőjében vagyok itt a földön, engem látnak és mégsem engem – mint ahogy felnőttem voltam, és mégsem. A csoda és a hitelenség határvidékén jártam, pengeélen. Egy pillanatra én

voltam az angyali tükör, és az, hogy a gyerekek ragyogóan boldog, rajongó tekintetét tükröztem vissza, megerősített, szinte szupererőt adott.

Visszakaptam az elvesztett édent. Mindegy is volt már, és mindegy azóta is, hogy mit kapok vagy mit adok. Az a lényeg, hogy milyen az a tükör, amiben meglátjuk magunkat. Mit mutat az Angyal.

*Szabó T. Anna*

Az én tükreim késpengék.

Két karácsony kopírozódik egymásra bennem, az első itteni, az utolsó ottani, nyolcvanhét és nyolcvannyolc, Marosvásárhely és Szombathely, tizennégy és tizenöt éves korom, az indulás aggodalma, a megérkezés nyugtalansága, a már nem itt és a még nem ott, a még nem itt és a már nem ott. Minden változik, csak az ünnep állandó, segít, hogy ugyanazok maradjunk.

Állunk és énekelünk, mennyből az angyal, karácsonyfánk nincs, csak egy bokályban áll néhány fenyőág, állunk és énekelünk, a karácsonyfa a plafonig ér, új díszeket is hozott rá az angyal, állunk és énekelünk, nem tudjuk mi lesz velünk, nem tudjuk, hogy fogunk elindulni, hova fogunk megérkezni, állunk és énekelünk, megérkeztünk, de még nem vagyunk itt igazán, nem tudjuk hova is érkeztünk. Állunk és énekelünk, együtt vagyunk, együtt maradunk, együtt maradtunk, ez a lényeg. Állunk és énekelünk, a meglepetésre gondolunk, arra, amit a másik majd kapni fog tőlünk, arra, hogy vajon örülni fog-e a visszavásárolt fényképezőgépeknek, amelyik sokkal jobb, mint az, amit el kellett adni, sokkal de sokkal jobb, de nem ugyanaz, és nem ugyanolyan, ez a kérdés, hogy lesz-e ugyanolyan jó, vagy jobb lesz, de mégiscsak rosszabb lesz, az a kérdés, hogy otthonra találunk-e, önmagunkra találunk-e?

Az utolsó ottani karácsonykor egy késsel leptek meg a szüleim, engem is és az öcsémet is, két kis konyhakést kaptunk, ma steak késnek mondanám, fekete, egybeöntött, kissé szemcsés fogású műanyag nyél, egyszerű hengerelt acél penge, ezt tudták szerezni valahonnan, hihetetlenül futurisztikusnak tűnt az ergonomikusra tervezett műanyag, egy idegen világ üzente volt, azt éreztük, a jövőből érkezett, fekete furnérlemezből és fekete tere festett szarvasbőr hulladékból csináltunk tokot neki, napokig tartott, mire kész lett. Az első itteni karácsonyon igazi piros svájci bicskákat kaptunk, egyenesen Ausztriából hozta az angyal, még fűrész és pipaszurkáló is volt rajta. Kést kapni a szeretet ünnepén, erre egyikünk se gondolt, vagyis dehogynem, a fekete nyelű penge arra kellett, hogy nagy nehezen el tudjuk nyiszálni azokat a köteleket, amelyek a szülőföldünkhöz kötöttek, a piros nyelű svájci csavarhúzó bicska pedig arra kellett, hogy össze tudjuk vele barkácsolni valahogy az új életünket. Mind a két kés megvan, a fekete nyelű, magunk eszkábálta steak kés tokja réges-rég elveszett, a műanyagja kicsit porladós, a bicska nyeléről is letörött már egy nagy darabon a piros műanyag, egymás mellett tartom őket, apám íróasztalának a fiókjában.

A kezdetet és a véget jelentik, az elindulást és a megérkezést.

*Dragomán György*

---

## ADVENTI ÉS KARÁCSONYI MISERENDÜNK

---

**Rorate:** adventben *hétfőn, szerdán és pénteken reggel 6 órakor* van szentmise.

Csütörtökön és szombaton 18 órakor mondunk szentmisét.

<b>december 14., szombat</b>	18:00 – szentmise
<b>december 15., vasárnap</b> <i>Advent harmadik vasárnapja</i>	10:00 – gyertyagyújtás, majd szentmise 17:00 – taizéi imaóra 18:00 – taizéi szentmise a Cor Jesu Kórossal
<b>december 21., szombat</b>	18:00 – szentmise
<b>december 22., vasárnap</b> <i>Advent negyedik vasárnapja</i>	10:00 – gyertyagyújtás, majd szentmise 18:00 – szentmise
<b>december 24., kedd</b>	16:00 – pásztorjáték a templomban, majd a gyermekek rövid koncertje 23:30 – a Jézus Szíve Kórus műsora 24:00 – éjféli mise
<b>december 25., szerda</b> <i>Urunk születése (karácsony)</i>	10:00 – szentmise 18:00 – szentmise
<b>december 26., csütörtök</b>	18:00 – szentmise és szentségimádás 19:00-ig
<b>december 27., péntek</b>	pihenőnap, nem mondunk szentmisét
<b>december 29., vasárnap</b> <i>A Szent Család ünnepe</i>	10:00 – szentmise, a családok megáldása 18:00 – szentmise
<b>december 31., kedd</b>	18:00 – év végi hálaadó szentmise (előesti szentmise)
<b>január 1., hétfő</b> <i>Szűz Mária, Isten Anyja (újév)</i>	10:00 – szentmise 18:00 – szentmise
<b>január 2., kedd</b>	pihenőnap, nem mondunk szentmisét

Friss híreink megtalálhatók az interneten:

[www.xvjszp.hu](http://www.xvjszp.hu) és [www.facebook.com/xvjszp](https://www.facebook.com/xvjszp)

---

Felelős kiadó: Tóth Imre plébániai kormányzó. Szerkesztők: Molnár Tibor, Novák Veronika, Szilágyi Éva. Fejléc: Hódos László. Tördelő: Gergő Ágnes.